

**Πρός
Τὴν Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότητα
Ἐνταῦθα**

**Ἱερουσαλήμ
11 Νοεμβρίου, 1989**

Ἀγαπητοὶ μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ

Δέν πρόφθασε ἀκόμη νὰ στεγνώσῃ τὸ μελάνι στὸ γράμμα τὸ ὁποῖο σᾶς ἔστειλα πρὸς μηνὸς περὶπου, στὸ ὁποῖο κατήγγειλα τὴν ἀπάτη τοῦ Πατριάρχου πρὸς τὴν Σύνοδο τοῦ Πατριαρχείου μας μὲ τὴν πλαστογράφηση τῶν Πρακτικῶν τῆς Συνόδου, καὶ ἔρχεται ὁ «πολυχρονεμένος μας Σουλτᾶνος», μὲ νέο «φιρμάνι», νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰ ὅσα ἔγραψα τότε, καὶ νὰ μὲ δικαιώσῃ, δίνοντας ἐντολὴ νὰ σβησθῆ τελείως τὸ ὄνομά μου ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Πατριαρχείου μας, ἀποκόποντάς με δηλαδὴ ἀπὸ τὴν Ἀδελφότητά μας, διότι, βεβαίως, αὐτὸ τὸ εἶχε ἀποφασίσῃ ἀπὸ καιρὸ.

Μὲ ἔσβησε λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιό του, καὶ στὴν ἐπομένη Σύνοδο θὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς Συνοδικοὺς νὰ ἐπικυρώσουν τὴν ἀπόφασή του αὐτῆ, κατόπιν ἑορτῆς, καὶ μετὰ θὰ πῆ, ὅτι εἶναι ἀπόφαση τῆς Συνόδου, ὅπως συνηθίζῃ νὰ κάνῃ. Καὶ οἱ Ἅγιοι Συνοδικοί, πιστοὶ στὸ καθῆκον τους, θὰ ὑπογράψουν, ὡς συνήθως, τὴν ἀπόφασή του αὐτῆ.

Ἄς μὲ ἔσβησε ὅμως ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιό του. Ἐγὼ ἐλπίζω, εὐχομαι καὶ προσεύχομαι νὰ γραφῆ τὸ ὄνομά μου σὲ κάποιο ἄλλο βιβλίο. Ἐξ ἄλλου τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Πατριαρχείου μας, ὅπως τὸ κατήντησε ὁ Πατριάρχης, εἶναι γεμᾶτο ψέματα καὶ ἀνακρίβειες καὶ εἶναι προτιμότερο νὰ μὴν εἶναι τὸ ὄνομά μου ἐκεῖ μέσα.

Μὲ ἔσβησε λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιό του καὶ ἔτσι, μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ, νομίζει ὅτι ἔσβησε, μὲ μιὰ μονοκονδυλιά, καὶ ὅλα του τὰ προβλήματα. Τέτοιο στρουθοκαμηλισμὸ καὶ τέτοια μυωπία δέν θὰ μποροῦσα νὰ τὴν φαντασθῶ ποτέ. Δέν καταλαβαίνει ὅμως ὅτι μὲ τίς ἐνέργειές του αὐτὲς δείχνει, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ, πόσο ὑπολογίζει τὴν Σύνοδο τοῦ Πατριαρχείου μας, τὴν Σύνοδο ἢ ὁποῖα τὸν ἐξέλεξε καὶ τὸν ἀνέδειξε Πατριάρχη τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ καὶ πόσο ὑπολογίζει τὴν Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότητα, καὶ πόση ἀσφάλεια ἔχουν οἱ Ἀγιοταφῖτες, ἐφ' ὅσον μὲ τέτοιο τρόπο φέρεται σὲ ἕναν Ἐπίσκοπο, ἀπλῶς καὶ μόνο γιὰτὶ διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴν κατάσταση. Αὐτὸ εἶναι ἕνα καθαρὸ μῆνυμα πρὸς ὅλους τοὺς Ἀγιοταφῖτες, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θὰ ἠθελαν νὰ ἔλθουν καὶ νὰ ἀφιερῶσουν τὴν ζωὴ τους στὴν ὑπηρεσία τοῦ Παναγίου Τάφου. Φταίω λοιπὸν ἐγὼ, ὅταν λέγω ὅτι ἄφησε τίποτα ὄρθιο καὶ διέλυσε τὸ Πατριαρχεῖο ;

Είναι σκληρά αυτά που γράφω, τό ξέρω. Είναι όμως πιό σκληρή ή πραγματικότης. Καί είναι ακόμη πιό σκληρές ή τιμωρίες που μου επέβαλε ο Πατριάρχης, καί ή συμπεριφορά του πρός τό πρόσωπό μου καί πρός όρισμένους άλλους Άγιοταφίτες οί όποίοι, άν δέν είμαστε καλύτεροι από άλλους, δέν είμαστε καί χειρότεροι. Καί είναι σκληρή καί άπαραδέκτος ή στάση του Πατριάρχου πρός τήν Άδελφότητα καί τό Πατριαρχείο γενικώτερα, τό όποίο, τυραννισμένο στο παρελθόν, ζητούσε έναν Πατέρα να τό άγκαλιάση, να τό ανακουφίση καί να τό βοηθήση να αναδιοργανωθῆ καί να προχωρήση μπροστά. Καί διάλεξε τόν Διόδωρο. Ποιός θα μπορέση όμως ποτέ να βρῆ τίς κατάλληλες λέξεις για να περιγράψη τήν τραγική κατάσταση στην όποία έχει περιέλθει ή Άδελφότης μας στίς μέρες μας ; Καί ποιός θα τό φανταζόταν ποτέ πώς ή Μητέρα των Έκκλησιών, ή Έκκλησία από τήν όποία εξέλαμψε τό φώς τῆς Άναστάσεως καί διαδόθηκε σε όλο τόν κόσμο, θα καταντούσε σε τέτοια χάλια ; σε τόσο σκοτάδι ; Καί ενώ όλος ό κόσμος πηγαίνει μπροστά, ή Έκκλησία μας έκανε μεταβολή καί πηγαίνει πίσω ; Εύχομαι ο Θεός να μάς λυπηθῆ καί να μάς βοηθήση διότι, όπως φαίνεται, εμείς είμαστε άνίκανοι να κάνουμε τό παραμικρό για τήν σωτηρία του Πατριαρχείου μας.

Μου λένουν μερικοί : Καλά, εσύ θα σώσης τό Πατριαρχείο ; Δυστυχώς, δέν είμαι ούτε Ηρακλῆς, ούτε ο Θησέας, για να μπορέσω μόνος μου να σώσω τό Πατριαρχείο, καί γι' αυτόν ακριβώς τόν λόγο έκανα καί έκκληση πρός τήν Σύνοδο καί τήν Ίεραρχία γενικά του Πατριαρχείου μας, να άφυπνισθοῦν από τόν λήθαργό τους, να αναλάβουν τίς ευθῦνες τους καί να κοιτάξουμε όλοι μαζί να δοῦμε τι μπορεῖ να γίνη για τήν βελτίωση των πραγμάτων. Τό έγγραφο καί παλαιότερα καί τό επαναλαμβάνω. Δέν ζήτησα παρά μόνο συνεργασία για τό καλό του Πατριαρχείου μας. Έάν αυτό είναι έγκλημα, τότε είμαι έτοιμος να πληρώσω για τό έγκλημά μου. Δυστυχώς όμως, ο φόβος καί ο τρόμος είναι τόσο μεγάλοι που κανείς δέν τολμάει να πῆ μιá λέξη. Καί διερωτᾶται κανείς : Τόν Πατριάρχη τόν φοβοῦνται, τόν Θεό δέν τόν φοβοῦνται ; Τι να πῆ κανείς!

Μέ έσβησε λοιπόν από τό ήμερολόγιό του, (εύχομαι, με τά χρήματα που θα έξοικονομήση με τό να μην τυπώση τό όνομα καί τήν φωτογραφία μου στο ήμερολόγιο, να μπορέση να λύση τό οικονομικό πρόβλημα του Πατριαρχείου μας, καί να μπορῆ να κάνη τίς πληρωμές κανονικά στο έξῆς). Κάποιον άλλον όμως, ο όποιος έγκατέλειψε τήν Άδελφότητα καί έφυγε, καί μάλιστα ζήτησε καί άπολυτήριο, ούτε από τήν Σύνοδο τόν έβγαλε, ούτε από τό ήμερολόγιο τόν έσβησε. Άλλά εκείνος είναι ένα από τά δεκανίκια που στήριξαν τήν Πατριαρχία του καί αισθάνεται υποχρεωμένος άπέναντί του. Άλλά καί τούς άλλους, τούς όποιους άποκατέστησε, είτε χωρίς να τούς τιμωρήση, είτε χωρίς να πατήσουν καν τό πόδι τους στο Πατριαρχείο, είτε για άλλους λόγους. Είναι καί αυτό ένα

δείγμα τῆς ἰσότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης πού ἐπικρατοῦν στό Πατριαρχεῖο μας. Βεβαίως, ὅπως ἔγραψα καί ἄλλοτε, στό ξέφραγο ἀμπέλι τοῦ Διοδώρου ὅλα εἶναι καλά καί ὅλα περνοῦν καί μόνο ἓνα πρᾶγμα δέν εἶναι ἀνεκτό· ἡ κριτική τῆς πολιτείας του. Ζῆ Κύριος ὁ Θεός, ὅμως.

Δέν ἀντιλαμβάνονται, ὁ Πατριάρχης καί οἱ Ἅγιοι Συνοδικοί ὅτι ἡ θέση τῶν κληρικῶν, καί ἰδιαίτερα τῶν Ἀγιοταφίτων εἶναι πολύ δύσκολη. Σέ ὅποιαδήποτε ἄλλη ὑπηρεσία κί' ἂν ὑπηρετεῖ κάποιος, ὅπουδήποτε στόν κόσμο, ἐάν δέν εἶναι εὐχαριστημένος, ἐκτός ἀπό τοὺς σκλάβους βεβαίως, μπορεῖ νά παραιτηθῆ καί νά πάη σέ ἄλλη ἐργασία. Ἐμεῖς ὅμως τί μπορούμε νά κάνουμε ; Διότι, ὡς κληρικοί, μαθαίνουμε ὅτι εἶναι προδοσία καί ἀπό τὰ μεγαλύτερα ἁμαρτήματα νά ἐγκαταλείψουμε τὴν Ἐκκλησία. Ἀπό τὴν ἄλλη πλευρά, μαθαίνουμε ὅτι πρέπει ν' ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ δίκαιο, τὴν ἐλευθερία κλπ. Εἰδικά, ἐμεῖς οἱ Ἀγιοταφῖτες, μαθαίνουμε νά ἀγαπᾶμε τὸν Πανάγιο Τάφο καί νά ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὰ δίκαια τοῦ γένους μας ἐπὶ τῶν Ἁγίων Τόπων. Τί μπορούμε νά κάνουμε ὅμως ὅταν δέν εἴμαστε εὐχαριστημένοι ἢ ἐπαναπαυμένοι μὲ τὴν κατάσταση ; Νά φύγουμε καί νά ἐγκαταλείψουμε τὸν Πανάγιο Τάφο ; Εἶναι χειρότερο καί ἀπὸ τὸν θάνατο. Νά μείνουμε καί νά βλέπουμε τὸν Πατριάρχη ἢ ὅποιονδήποτε ἄλλον, νά καταστρέφῃ τὸ Πατριαρχεῖο καί τὴν Πίστη μας καί νά μὴν μιλάμε ἐνῶ ἔχουμε ὑποχρέωση, ὡς Ἀγιοταφῖτες, καί τὴν ζωὴ μας ἀκόμη νά δώσουμε γιὰ τὸν Πανάγιο Τάφο καί τὴν Πίστη μας γενικότερα ; Τὸ δῖλημμα εἶναι φοβερό. Καί εἶναι μεγάλη ἡ εὐθύνη καί ἡ ἐνοχὴ ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἐξαναγκάζουν, μὲ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, ἀδελφούς, μικροὺς καί μεγάλους, νά ἐγκαταλείψουν τὴν Ἀδελφότητα. Γνωρίζω πολύ καλά, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀδελφοὶ πού ἔφυγαν, - καί φεύγουν οἱ μικροί, ὄχι οἱ Ἀρχιερεῖς - συνήθως διότι ἔχουν νά ἀντιμετωπίσουν μιὰ κατάσταση σὰν τὴν σημερινή, καί ἐπειδὴ οἱ νέοι εἶναι πιὸ ἰδεολόγοι καί θέλουν νά διορθώσουν τὴν κατάσταση καί βλέπουν ὅτι δέν μπορούν, βλέπουν ἐπίσης ὅτι οἱ μεγάλοι ἀδιαφοροῦν ἢ καί ὅταν μιλήσουν, καλὴ ὥρα, δέν ἔχουν μεγαλύτερες πιθανότητες νά εἰσακουσθοῦν, καί κινδυνεύουν νά βρεθοῦν καί στόν δρόμο ἀκόμη, καί ἄς εἶναι σέ μεγάλη ἡλικία, τότε φεύγουν γιὰ νά μὴν αἰσθάνονται τούλάχιστον ἐνοχοὶ γιὰ τὴν κατάσταση, καί γενικά γιὰ νά μὴν γίνουν συνένοχοι καί συμμέτοχοι στὴν κωμωδία πού παίζουν οἱ μεγάλοι. Τί ὁμορφὴ ζωὴ ! Τί ἰδανικὴ κατάσταση ! Πῶς καταντήσαμε τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ !!!

Ἦλπιζα πάντοτε ὅτι θά βρισκόταν τρόπος συνεννοήσεως ὥστε νά μπορέσουμε ὅλοι μαζί νά ἐργασθοῦμε γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Πατριαρχείου μας. Δυστυχῶς, ἀκόμη δέν βρέθηκε ὁ τρόπος αὐτός. Δέν θά πάψω λοιπὸν νά ἀγωνίζομαι πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴ καί μὲ τὴν ἴδια ἐλπίδα. Ὁ ἀγῶνας μου εἶναι πλέον ζήτημα τιμῆς. Θά προτιμοῦσα χίλιες φορές νά πεθάνω παρά νά ἐγκαταλείψω τὸν

ἀγῶνα, πρὶν ἐπέλθει κάποια μεταβολή καὶ γίνῃ κάποια πρόοδος πρὸς τὸ καλύτερο. Καὶ πιστεύω ὅτι, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ γίνῃ αὐτό. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ διαφορετικά. Ἡ κατάσταση τοῦ Πατριαρχείου μας, ὅπως εἶναι σήμερα, εἶναι μιὰ νόθος, ἀρρωστημένη κατάσταση καὶ πρέπει νὰ διορθωθῇ. Ὅχι γιατί τὸ θέλω ἐγώ, ἀλλὰ γιατί αὐτό εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μήπως ἔχει κανεὶς ἀντίρρηση ;

Μοῦ λέγουν πολλοὶ : Μὰ εἶσαι μόνος στὸν ἀγῶνα σου. Μὰ ἀκριβῶς γιὰ τὸν λόγο αὐτό εἶμαι πιὸ ὑπερήφανος γιὰ τὸν ἀγῶνα μου. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι μόνος μου. Μαζὶ μου εἶναι οἱ εὐχές καὶ οἱ προσευχές ὅλης τῆς Ἀδελφότητος καὶ ὅλης τῆς κοινότητος. Μαζὶ μου εἶναι οἱ εὐχές ὅλων τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ πάνω ἀπ' ὅλα, μαζὶ μου εἶναι ὁ Θεός, καὶ ὅταν ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν ;

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, θέλω νὰ εὐχαριστήσω τοὺς ἀδελφούς ἐκείνους, ἀγνωστούς σὲ μένα, ἐκτὸς ἐνός, οἱ ὁποῖοι μοῦ πρόσφεραν, ἀπὸ τὸ ὑστέρημά τους, ἓνα σημαντικό ποσό γιὰ τὰ ἔξοδά μου, μιὰ καὶ ὁ «φιλόστοργος» πατέρας μας μοῦ ἔκοψε τὸν μισθὸ πού μᾶς δίνει ἀπὸ τὴν πατρικὴ του περιουσία, διότι ὅπως λέγει ὁ ἴδιος, ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση ἔπαυσε ἀπὸ καιρὸ νὰ μᾶς στέλνῃ ἔστω καὶ μιὰ δεκάρα γιὰ τὴν μισθοδοσίαν τοῦ Πατριαρχείου μας, καὶ τὰ ἔσοδα τοῦ Πατριαρχείου εἶναι μηδαμινά. Θέλω δὲ νὰ τοὺς διαβεβαιώσω ὅτι ἡ χειρονομία τους αὐτὴ μὲ συγκίνησε βαθύτατα καὶ τὴν ἐκτιμῶ πολὺ διότι, ἀκριβῶς, προέρχεται ἀπὸ ἀδελφούς οἱ ὁποῖοι συμμερίζονται τὸν ἀγῶνα μου.

Μετ' ἀδελφικῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης